II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING
af 11. juli 2001
om den spanske stats støtteordning for nyoprettede virksomheder i Vizcaya (Spanien)

(meddelt under nummer K(2001) 1763)

(Kun den spanske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2002/806/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 63, stk. 2, første afsnit),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i henhold til ovennævnte artikler [1], og under hensyn til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB

(1) På grundlag af oplysninger indsamlet i forbindelse med de procedurer, der blev indledt som følge af anmeldelserne af statsstøtte til Daewoo Electronics Manufacturing España SA [2] og til Ramondín SA og Ramondín Cápsulas SA [3], fik Kommissionen kendskab til en ikke anmeldt spansk ordning om investeringsstøtte i Álava, der blev givet i form af skattelettelser ved at mindske beskatningsgrundlaget for en række nyoprettede virksomheder. Desuden modtog den uofficielle oplysninger om, at der skulle være tale om lignende foranstaltninger i provinsen Vizcaya, idet dette område har samme grad af selvstyre på skatteområdet som Álava.

(2) Ved brev af 29. september 1999, SG(99) D/7813, underrettede Kommissionen de spanske myndigheder om, at den ville indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, over for denne støtte.

(3) Ved brev af 2. december 1999, registreret den 6. december 1999, fra Spaniens Faste Repræsentation fremsatte de spanske myndigheder deres bemærkninger som led i proceduren.

(4) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* [4]. Kommissionen opfordrede heri interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til støtten senest en måned efter offentliggørelsen.

(5) Kommissionen modtog bemærkninger fra følgende interesserede parter: fra den selvstyrende region Castilla y León den 17. marts 2000, fra lokalregeringen i La Rioja den 24. marts 2000; fra handelskammeret i Bilbao (Cámara de Comercio, Industria y Navegación de Bilbao — Bilboko Erkataritza Ganbera) den 27. marts 2000; fra den baskiske arbejdsgiverforening (Confederación Empresarial Vasca — Euskal Entrepresarien Konfederakuntza (herefter benævnt »Confebask«) den 27. marts 2000 og efter fristens udløb supplerende bemærkninger i brev af 29. december 2000, registreret den 3. januar 2001, fra den baskiske sammenslutning af økonomer (Colegio Vasco de Economistas — Ekonomilarien Euskal Elkargoa) den 27. marts 2000; fra sammenslutningen af baskiske virksomheder (Círculo de Empresarios Vascos) den 27. marts 2000 og fra de baskiske ligningsmænds forening (Asociación Profesional de Asesores Fiscales de la Comunidad del País Vasco) den 28. marts 2000. Ved brev D/52998 af 17. maj 2000 sendte Kommissionen disse bemærkninger til de spanske myndigheder og gav dem mulighed for at kommentere dem. Den modtog imidlertid ingen kommentarer.

[1] EFT C 55 af 26.2.2000, s. 2.
[2] Kommissionens beslutning 1999/718/EF (EFT L 292 af 13.11.1999, s. 1).
[3] Kommissionens beslutning 2000/795/EF (EFT L 318 af 16.12.2000, s. 36).
[4] Se fodnote 1.

(6) Ved Norma Foral nr. 7 af 19. juli 2000 blev der indrømmet en undtagelse fra Vizcayas Norma Foral nr. 3 af 26. juni 1996 ([5]), der udgjorde retsgrundlaget for skattelettelserne.

II. DETALJERET BESKRIVELSE AF STØTTEN

(7) Ifølge oplysninger, Kommissionen har adgang til, som ikke er blevet anfægtet af hverken de spanske myndigheder eller andre, blev den pågældende skattelettelse indført ved artikel 26 i Norma Foral nr. 3 af 26. juni 1996 om virksomhedsbeskatning. Artikel 26 lyder således ([6]):

»1. Grundlaget for beskatning af nystartede virksomheders overskud af udøvelsen af deres økonomiske aktiviteter sænkes med henholdsvis 99, 75, 50 og 25 % — inden kompensationen for tidligere perioders underskud — i de fire skatteår, der følger efter det første skatteår inden for fristen på fire år efter deres oprettelse, hvor de opnår et positivt resultat.

[…]

2. For at opnå denne lettelse skal de skattepligtige opfylde følgende krav:

a) De skal have indskudt en startkapital på mindst 20 mio. ESP i virksomheden.

[…]

f) De skal foretage investeringer på mindst 80 mio. ESP i materielle anlægsaktiver i de første to driftsår. Alle investeringerne skal foretages i aktiver, der vedrører driften, og aktiverne må ikke udlejes eller overdrages til tredjemand. I denne forbindelse betragtes leasing af aktiver også som investeringer i materielle anlægsaktiver, under forudsætning af, at den skattepligtige afgiver tilsagn om at udnytte forkøbsretten.

g) Der skal oprettes mindst ti arbejdspladser i de første seks måneder efter starten, og det årlige gennemsnit af arbejdsstyrken må ikke være lavere end dette antal i perioden fra dette tidspunkt til det regnskabsår, hvor retten til at udnytte nedsættelsen af beskatningsgrundlaget erhverves.

[…]

i) De skal have udarbejdet en forretningsplan, der omfatter en periode på mindst fem år.

3. […]

4. Det minimumsbeløb for investeringer, der er nævnt i stk. 2, litra f), og det antal nye arbejdspladser, der er nævnt i stk. 2, litra g), berettiger ikke til nogen anden form for skattelettelse for investeringer eller oprettelse af arbejdspladser.

5. Der indsendes en ansøgning til skatteväsenet om at få den skattelettelse, der er omhandlet i denne artikel. Når skatteväsenet har sikret sig, at ansøgeren opfylder de primære krav, meddeler de vedkommende, at ansøgningen er foreløbigt godkendt, denne godkendelse skal stadfæstes af de regionale myndigheder (Consejo de Gobierno de la Diputación Foral) i Vizcaya.

[…]«

(8) Kommissionen sikrer sig, at målet med støtten er at fremme oprettelsen af nye virksomheder, som det hedder i præamblen til den nævnte Norma Foral.

(9) Kommissionen bemærker, at udgangspunktet for denne lempelse af virksomhedsbeskatningen er det positive resultat af virksomhedens økonomiske aktiviteter inden kompensationen for negative resultater i de foregående regnskabsår. I dette tilfælde er støttemodtagerne virksomheder, som er startet efter de nævnte regionalloves ikrafttræden, og som har investeret mindst 80 mio. ESP (480 810 EUR) i materielle anlægsaktiver og skabt mindst ti arbejdspladser. Desuden understreger Kommissionen, at støttemodtagerne skal have udarbejdet en forretningsplan, der omfatter mindst fem år, og indskudt en startkapital på mindst 20 mio. ESP (120 202 EUR).

(10) Kommissionen understreger, at støtten består af en nedsættelse af beskatningsgrundlaget på henholdsvis 99, 75, 50 og 25 %, i de fire skatteår, der følger efter den første skatteår, hvor de opnår et positivt resultat, inden for de første fire driftsår.

(11) Kommissionen konstaterer, at skattelettelsen ikke er rettet mod virksomheder, der beskæftiger sig med bestemte aktiviteter, eller som tilhører bestemte sektorer, men at støtten kan gives til en hvilken som helst aktivitet eller sektor. Den er heller ikke beregnet for bestemte kategorier af virksomheder, f.eks. små og mellemstore, da alle virksomheder kan få den, hvis de opfylder de nævnte betingelser.

(12) Kommissionen konstaterer, at sænkningen af beskatningsgrundlaget gælder fra det skatteår, der begynder den 1. januar 1996. Hvad angår kumulering med anden støtte, fremgår det udtrykkeligt, at denne skattelettelse ikke kan kumuleres med andre lempelser, der kan indrømmes for minimumsinvesteringer eller oprettelse af et vist antal arbejdspladser. Imidlertid kan man ikke

([5]) Vizcayas officielle tidende (*Boletín Oficial de Viscaya*) af 11.7.1996.
([6]) Kun de passager, der er nødvendige for at vurdere støtten, er citeret.

udelukke, at skattelettelsen kan kumuleres med andre former for støtte, som f.eks. tilskud, lempelige lån, garantier, overtagelse af andele m.m., som følge af de samme investeringer. Man kan heller ikke udelukke, at den kan kumuleres med andre former for skattelettelser, der er udløst af anden årsag, dvs. med andre bevæggrunde for at yde støtte. Det ville f.eks. være tilfældet med skattelettelser i form af skattefradrag.

(13) I sin beslutning om at indlede proceduren mindede Kommissionen om, at med hensyn til anvendelsen af EU-reglerne for statsstøtte er de pågældende foranstaltningers fiskale karakter irrelevant, da artikel 87 gælder støtte »under enhver tænkelig form«. Imidlertid understreger Kommissionen, at for at kunne betegnes som statsstøtte skal foranstaltningerne opfylde alle fire kriterier i artikel 87, som er beskrevet nedenfor.

(14) For det første påpeger Kommissionen på dette tidspunkt, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget på 99, 75, 50 og 25 % giver modtagerne en fordel, der mindsker de byrder, der normalt tynger deres budget, gennem en delvis fjernelse af deres normale skattebetalinger.

(15) For det andet finder Kommissionen foreløbig, at de nævnte nedsættelser vil indebære et tab af skatteprovenu og derfor svarer til brug af offentlige midler i form af skatteudgifter.

(16) For det tredje mener Kommissionen foreløbig, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget påvirker konkurrencevilkårene og samhandelen mellem medlemsstaterne. Eftersom modtagerne udøver økonomiske aktiviteter, der kan være genstand for kommerciel samhandel mellem medlemsstaterne, styrker støtten deres position i forhold til andre konkurrerende virksomheder i denne samhandel. Endvidere forbedres virksomhedernes rentabilitet, idet deres nettoresultat forbedres (fortjeneste efter skat). De kan således konkurrere med virksomheder, der ikke har adgang til denne form for støtte.

(17) Desuden mener Kommissionen foreløbig, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget er specifik eller selektiv, da den favoriserer bestemte virksomheder. Betingelserne for tildeling af støtten udelukker konkret virksomheder, der er oprettet inden de nævnte regionalloves ikrafttrædelsesdato, dvs. i midten af 1996, virksomheder, hvis investeringer ikke beløber sig til 80 mio. ESP (480 810 EUR), virksomheder, der opretter mindre end ti arbejdspladser, og dem, der har en startkapital på under 20 mio. ESP (120 202 EUR). Endvidere finder Kommissionen, at denne skattelettelse ikke er begrundet af systemets karakter eller forvaltning.

(18) Endvidere mener Kommissionen på nuværende tidspunkt, at denne karakter af selektiv udvælgelse af modtagere også skyldes en skønsbeføjelse hos skatteväsenet. Tildelingen af støtten er ikke automatisk, idet ansøgningen behandles af de regionale myndigheder i Vizcaya, der kan tildele støtte, når det forekommer rimeligt.

(19) Det kan konkluderes, at Kommissionen på nuværende tidspunkt finder, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget udgør statsstøtte i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, idet den opfylder alle kriterier herfor, nemlig at den giver en fordel, ydes af staten med statsmidler, påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne og fordrejer konkurrencen til fordel for bestemte virksomheder.

(20) Eftersom skattelettelserne ikke er underlagt kravet om ikke at måtte overstige 100 000 EUR i en periode på tre år, finder Kommissionen på nuværende tidspunkt, at støtten ikke kan betragtes som støtte, der er omfattet af de minimis-reglen ([7]).

(21) Kommissionen gør opmærksom på, at statsstøtte, der ikke er omfattet af de minimis-reglen, skal anmeldes på forhånd, som det fremgår af EF-traktatens artikel 88, stk. 3, og EØS-aftalens artikel 62, stk. 3. De spanske myndigheder har imidlertid ikke overholdt denne forpligtelse, hvorfor Kommissionen finder, at støtten bør betragtes som ulovlig.

(22) Kommissionen påpeger desuden, at selv om støtten er givet på betingelse af, at der foretages en mindsteinvestering eller oprettes et vist antal arbejdspladser, garanterer de pågældende skatteordninger ikke, at retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte overholdes. Derfor finder Kommissionen på nuværende tidspunkt, at støtten ikke har karakter af investerings- eller beskæftigelsesstøtte.

(23) Tværtimod finder Kommissionen på nuværende tidspunkt, at støtten har karakter af driftsstøtte, idet dens formål er at fritage en virksomhed for omkostninger i forbindelse med dens normale aktiviteter eller løbende drift.

(24) Kommissionen minder om, at driftsstøtte med regionalt sigte i princippet er forbudt. Den kan imidlertid gives i exceptionelle tilfælde, dvs. i områder, der har regionale undtagelser, men kun på visse betingelser. Denne støtte er imidlertid ikke underlagt sådanne betingelser. Derfor finder Kommissionen på nuværende tidspunkt, at det er tvivlsomt, om skattelettelserne er forenelige med retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte.

([7]) Se punkt 3.2 i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (EFT C 213 af 19.8.1992, s. 4) og Kommissionens meddelelse om de minimis-reglen (EFT C 68 af 6.3.1996, s. 9).

(25) Nedsættelsen af beskatningsgrundlaget, der ikke er begrænset til bestemte sektorer, kan gives til virksomheder, der er omfattet af sektorale fællesskabsbestemmelser. Derfor stiller Kommissionen i øjeblikket spørgsmålstegn ved, om støtten er forenelig, når modtageren tilhører en sektor, der er underlagt særlige fællesskabsbestemmelser.

(26) Endelig stiller Kommissionen på nuværende tidspunkt spørgsmålstegn ved, om støtten er forenelig med fællesmarkedet i medfør af udtagelserne i EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3. Støtten kan ikke betragtes som støtte af social karakter i henhold til artikel 87, stk. 2, litra a), dens formål er ikke at råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder i henhold til artikel 87, stk. 2, litra b), og den er ikke omfattet af artikel 87, stk. 2, litra c), der omhandler visse af Forbundsrepublikken Tysklands områder. Hvad angår de øvrige undtagelser i artikel 87, stk. 3, ud over litra a) og c), finder Kommissionen, at der ikke er tale om støtte, der kan fremme virkeliggørelsen af et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse af en medlemsstats økonomi, jf. artikel 87, stk. 3, litra b). Støtten kan ikke falde ind under artikel 87, stk. 3, litra c), der handler om støtte til »fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene«, da det ikke er specificeret, hvilke aktiviteter støttemodtagerne skal udføre. Endelig er der heller ikke tale om støtte til fremme af kulturen og bevarelse af kulturarven, som omhandlet i artikel 87, stk. 3, litra d).

(27) Ud over opfordringen til at fremsætte bemærkninger som led i proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, har Kommissionen bedt de spanske myndigheder om at skaffe alle de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere støtten i form af en nedsættelse af beskatningsgrundlaget for nyoprettede virksomheder i provinsen Territorio Histórico de Vizcaya. I dette konkrete tilfælde er der tale om følgende relevante oplysninger: kopier af alle beslutninger om at nedsætte beskatningsgrundlaget, oplysninger om hver enkelt støttemodtagers investeringer og antallet af oprettede arbejdspladser, hver enkelt virksomheds startkapital og størrelsen af nedsættelsen og den udestående saldo.

III. DE SPANSKE MYNDIGHEDERS BEMÆRKNINGER

(28) Ved brev af 2. december 1999 fra Spaniens Faste Repræsentation fremsatte de spanske myndigheder deres bemærkninger. Kort sagt mener de spanske myndigheder, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget ikke udgør statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87. De mener tværtimod, at skattelettelsen er en generel foranstaltning, som ikke er omfattet af statsstøttereglerne. De påpeger endvidere, at den pågældende foranstaltning, der skal virke investeringsfremmende, er et led i en økonomisk politik, som i øvrigt anvendes meget af regeringerne.

(29) Desuden fremfører de, at foranstaltningen ikke er specifik og ikke har selektiv karakter. Efter deres opfattelse betyder det, at foranstaltningen er åben for alle sektorer og alle skatteydere, der opfylder kriterierne, at enhver specifik karakter fjernes. Den generelle karakter er heller ikke begrænset i praksis. Indholdet kan heller ikke betegnes som specifikt, eftersom betingelserne om at investere 80 mio. ESP eller oprette ti arbejdspladser ikke er diskriminerende, men tværtimod objektive betingelser, der skyldes behovet for at garantere foranstaltningens effektivitet for at nå det mål, man har sat sig.

(30) Endvidere mener de spanske myndigheder ikke, at foranstaltningen er baseret på et skøn, eftersom støtten ydes automatisk, når de nævnte objektive kriterier er opfyldt. De regionale myndigheder i Vizcaya efterprøver derefter blot, om alle betingelser er opfyldt, og kan hverken graduere støtten eller stille betingelser for at tildele den. Den procedure for indrømmelse af skattelettelsen, der er beskrevet i den citerede artikel 26, stk. 5, er heller ikke baseret på et skøn. I denne artikel hedder det, at myndighederne: »meddeler […] vedkommende, at ansøgningen er foreløbigt godkendt. Derefter stadfæstes godkendelsen i givet fald af de regionale myndigheder i Vizcaya«. Denne procedure skal altså forstås sådan, at tildelingen foretages, når det er efterprøvet, at alle de objektive betingelser er opfyldt. Det er årsagen til, at udtrykket »i givet fald« ikke betyder, at der foretages et skøn.

(31) De spanske myndigheder fremfører desuden, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget i Vizcaya svarer til gældende foranstaltninger i andre medlemsstater, f.eks. Irland, eller til foranstaltninger, de nationale spanske myndigheder indførte i 1993 ([8]). Kommissionen fandt ikke, at alle disse foranstaltninger indeholdt statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87. På grund af ligheden mellem foranstaltningerne i Vizcaya og de centrale myndigheders foranstaltninger konkluderer de spanske myndigheder, at hvis det ene sæt foranstaltninger ikke har en specifik karakter, har det andet det heller ikke. Endvidere oplyser de, at såvel Vizcayas som de centrale myndigheders foranstaltninger kun vedrører en del af den pågældende medlemsstat. Hvis Kommissionen derfor ikke mente, at de skatteforanstaltninger, der blev iværksat af de centrale spanske myndigheder var af specifik karakter, må den heller ikke mene, at det er tilfældet i Vizcayas tilfælde.

([8]) Lov nr. 22 af 29. december 1993 om skatteforanstaltninger, reform af reglerne for offentligt ansatte og arbejdsløshedsbeskyttelse (Spanske Statstidende, BOE, af 31.12.1993). Foranstaltningen bestod i en nedsættelse af beskatningsgrundlaget for virksomheder oprettet i 1994 med 95 % i regnskabsårene 1994-1996, hvis de investerede mindst 15 mio. ESP og oprettede mellem 3 og 20 arbejdspladser.

(32) De spanske myndigheder fremfører endvidere, at selv hvis Kommissionen finder, at foranstaltningen er specifik, er det begrundet af systemets karakter eller forvaltning, jf. Kommissionens meddelelse 98/C 384/03 om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne ([9]). Den pågældende foranstaltning er begrundet af skattesystemet karakter og forvaltning, idet betingelserne for tildelingen er objektive og horisontale.

(33) De spanske myndigheder anfægter desuden Kommissionens påstand om, at skattereglerne ikke opfylder betingelserne i de sektorale retningslinjer. Efter deres mening burde Kommissionen fastslå, hvilke konkrete betingelser de nævnte skatteregler ikke opfylder. De spanske myndigheder mener endvidere, at anvendelsen af bestemmelserne om statsstøtte med regionalt sigte er irrelevant, da der i den konkrete sag ikke er tale om statsstøtte.

(34) De spanske myndigheder anfægter også, at Kommissionen tager det for givet, at samhandelen vil blive påvirket, fordi støttemodtagerne udfører økonomiske aktiviteter, der kan indgå i samhandelen med andre medlemsstater. Efter deres opfattelse kan denne påvirkning af samhandelen ikke, som Kommissionen hævder, betragtes som generel, men skal vurderes i hvert enkelt tilfælde, fordi der er en mulighed for, at samhandelen i visse tilfælde ikke vil blive påvirket. I andre tilfælde kunne der være tale om virksomheder i sektorer, der endnu ikke er liberaliseret, eller som kun er aktive på lokale markeder. I alle disse tilfælde er én af de nødvendige betingelser for at betragte en officiel foranstaltning som statsstøtte ikke opfyldt.

(35) Hvad angår skattelettelsernes karakter af driftsstøtte, som Kommissionen fremhæver, påpeger de spanske myndigheder, at selv om skattelettelserne tager udgangspunkt i beskatningsgrundlaget og ikke i investering, har de karakter af incitament til investering, og kan derfor ikke betragtes som driftsstøtte.

(36) På baggrund af ovenstående mener de spanske myndigheder, at Kommissionen bør afslutte proceduren med en beslutning om, at de pågældende skattemæssige foranstaltninger ikke opfylder kriterierne for at blive betragtet som statsstøtte.

(37) Endvidere understreger de spanske myndigheder, at i henhold til de spanske skatteregler kan skatteväsenet kun i exceptionelle tilfælde videregive oplysninger om skatteyderne. Overdragelse af oplysninger til Kommissionen er ikke et af disse exceptionelle tilfælde. Derfor afgiver de spanske myndigheder ingen af de oplysninger, Kommissionen anmodede om ved indledningen af proceduren.

([9]) EFT C 384 af 10.12.1998, s. 3.

IV. ANDRE BEMÆRKNINGER INDGIVET TIL KOMMISSIONEN

Bemærkninger fra den selvstyrende region Castilla y León

(38) Kommissionen understreger, at nedenstående bemærkninger ikke berører spørgsmålet om, hvorvidt afsenderne kan betragtes som interesserede parter i henhold til traktatens artikel 88, stk. 2.

(39) Den selvstyrende region Castilla y León erindrer indledningsvis om, at de pågældende skattemæssige foranstaltninger udgør en del af de samlede skattemæssige foranstaltninger, der blev vedtaget af de regionale myndigheder, som blev anfægtet såvel på medlemsstatsplan som på EU-plan. Det påpeges, at Baskerlandets højesteret (Tribunal Superior del País Vasco) i 1999 afsagde en dom ([10]), der annullerede artikel 26, der indførte den skattemæssige foranstaltning, som førte til indledning af proceduren.

(40) Den selvstyrende region Castilla y León oplyser endvidere, at de pågældende skattemæssige foranstaltninger udgør statsstøtte, idet de opfylder alle fire betingelser i traktatens artikel 87. Som støtte for denne påstand anvender de især de samme argumenter som dem, der er anført i beslutningen om at indlede proceduren. Det præciseres desuden, at foranstaltningens selektive karakter skyldes administrationens skønsbeføjelse ([11]). Endvidere påpeges det, at de pågældende skatteforanstaltninger ikke er begrundet af skattesystemets karakter eller forvaltning, eftersom formålet er at styrke oprettelsen af nye virksomheder.

(41) Endvidere finder den selvstyrende region Castilla y León, at skattelettelsen ikke kan betragtes som forenelig i medfør af undtagelserne i artikel 87. I denne forbindelse påpeges det, at der er tale om driftsstøtte, idet skatteforanstaltningerne har karakter af vedvarende foranstaltninger og ikke er forbundet med gennemførelse af et specifikt projekt. Driftsstøtte kan kun betragtes som forenelig under særlige omstændigheder i områder, der er støtteberettigede i medfør af undtagelsen i traktatens artikel 87, stk. 3, litra a). Da Baskerlandet er støtteberettiget i medfør af undtagelsen i artikel 87, stk. 3, litra c), kan driftsstøtte ikke betragtes som forenelig. Desuden overholder støtten ikke betingelsen om anmeldelse i henhold til traktatens artikel 88, stk. 3.

(42) Derfor mener den selvstyrende region Castilla y León, at de pågældende skatteforanstaltninger må betragtes som statsstøtte, der er ulovlig, fordi kravet om anmeldelse i artikel 88, stk. 3, ikke er overholdt, og at den er uforenelig med fællesmarkedet.

([10]) Dom nr. 718 af 30. september 1999.
([11]) Se Domstolens dom af 26. september 1996 i sag C-241/94.

Bemærkninger fra provinsregeringen i La Rioja

(43) Provinsregeringen i La Rioja påpeger, at skatteforanstaltningerne udgør statsstøtte, idet de opfylder alle fire betingelser i traktatens artikel 87. Som støtte for denne påstand henviser de især til, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget har som formål og virkning at fritage støttemodtagerne fra en del af den skattebyrde, de ellers skulle have båret. Den giver dermed støttemodtagerne en økonomisk fordel, som vil indebære et tab af skatteprovenu, medmindre der er tale om kompensation for administrationen. Desuden vil støttemodtagernes økonomiske aktivitet blive begunstiget. De vil dermed få en konkurrencefordel i forhold til alle andre virksomheder. Ud over indholdets specifikke karakter i kraft af en indskudt kapital på mindst 20 mio. ESP, investeringen på mindst 80 mio. ESP og kravet om oprettelse af mindst ti arbejdspladser påpeger provinsregeringen i La Rioja, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget har karakter af en betinget foranstaltning, dels fordi administrationen har mulighed for at fastlægge, hvilke investeringer der kan komme i betragtning, samt for at bestemme frister og tærskelværdier, dels fordi der ikke automatisk gives en nedsættelse af beskatningsgrundlaget.

(44) Dernæst mener provinsregeringen i La Rioja, at skatteforanstaltningen ikke kan være begrundet af, at der findes fem skattesystemer i Spanien. I denne forbindelse minder man om, at generaladvokat Saggio ([12]) i konklusionerne til anmodningen om præjudiciel afgørelse i de forenede sager C-400/97, C-401/97 og C-402/97 fastslog, at karakteren af de myndigheder, der har skattemæssig kompetence i et område, ikke berettiger diskrimination til fordel for virksomheder etableret i dette område. Ydermere er foranstaltningerne ikke begrundet af Vizcayas skattesystems karakter eller forvaltning, idet de tager sigte på at forbedre støttemodtagernes konkurrenceevne. Ydermere erindrer provinsregeringen i La Rioja om, at den baskiske højesteret har fastslået ([13]), at de pågældende skattemæssige foranstaltninger er uforholdsmæssige og uegnede til at opfylde målsætningen om at styrke den økonomiske aktivitet, fordi de direkte kan påvirke den frie bevægelighed for personer og varer og skabe urimelige konkurrencemæssige fordele.

(45) Således mener provinsregeringen i La Rioja, at skattelettelsen ikke kan betragtes som forenelig i medfør af undtagelserne i artikel 87. Desuden overholdt de spanske myndigheder ikke deres forpligtelse til at anmelde støtten i henhold til traktatens artikel 88, stk. 3.

(46) Derfor mener provinsregeringen i La Rioja, at de pågældende skatteforanstaltninger må betragtes som statsstøtte, der er ulovlig, fordi kravet om anmeldelse i artikel 88, stk. 3, ikke er overholdt, og at den er uforenelig med fællesmarkedet.

([12]) Se konklusionerne til anmodningen om præjudiciel afgørelse i de forenede sager C-400/97, C-401/97 og C-402/97.

([13]) Se dom af 30. september 1999 og dom af 7. oktober 1999 om de foreliggende skatteforanstaltninger.

Bemærkninger fra den baskiske arbejdsgiverforening (Confederación Empresarial Vasca — Euskal Entrepresarien Konfederakuntza)

(47) Indledningsvis fremhæver Confebask den historiske baggrund for Vizcayas beføjelser på skatteområdet. Hvad angår indholdet, påpeger Confebask især følgende:

a) Den formodede nedsættelse af skattegælden: Kommissionen tror fejlagtigt, at der er tale om en skattegæld, som man nedsætter, hvilket fører til tab af skatteprovenu. Hvis dette ræsonnement var korrekt, ville enhver skattelettelse indebære et tab af skatteprovenu i forhold til det beløb, der normalt skulle betales. Confebask anmoder derfor Kommissionen om at tage sin holdning op til fornyet overvejelse, da der ellers kunne blive tale om ulovlig harmonisering af skatterne ved at fastsætte et normalbeløb som udgangspunkt for beregning af eventuelle tab af skatteprovenu.

b) Påvirkning af samhandelen: Kommissionen mener, at når støttemodtagerne deltager i samhandelen, indebærer skattelettelserne en fordrejning heraf. Imidlertid påvirker forskellene mellem skattesystemerne altid samhandelen. For at måle påvirkningen af samhandelen skulle Kommissionen derfor analysere hele skattesystemet og ikke konkrete bestemmelser. I denne forbindelse understreger Confebask, at skattetrykket ifølge en undersøgelse er hårdere end i resten af Spanien. Kommissionen bør forklare, hvorfor disse konkrete foranstaltninger og ikke andre skattemæssige forskelle påvirker samhandelen negativt. Selv hvis der var tale om påvirkning af samhandelen, ville den under alle omstændigheder skulle fjernes gennem harmonisering og ikke gennem statsstøtte.

c) Støttens selektive karakter: Confebask mener, at skatteforanstaltningernes selektive karakter skal opfattes enten som bemyndigelsesbestemmelse, der giver skatteværsenet kompetence til senere at indrømme en konkret skattelettelse, eller som en bestemmelse, der indrømmer skattelettelsen direkte uden behov for senere konkretisering. Kommissionen benytter ét argument, der tager udgangspunkt i første mulighed, og et andet, der tager udgangspunkt i den anden. På grund af forskellene mellem de to muligheder bør Kommissionen forklare, med hvilket udgangspunkt skattelettelsen skal opfattes, eftersom det ville være selvmodsigende at forsøge at benytte dem begge.

— Confebask anfægter opfattelsen af skattelettelsen som bemyndigelsesbestemmelse, eftersom administrationen ikke har skønsbeføjelse, da tildelingen sker automatisk. Faktisk begrænser administrationen sig til at efterprøve, at ansøgeren opfylder betingelserne for at modtage støtten. Hvis man betragter skatteforanstaltningerne som bemyndigelsesbestemmelse, der gør det muligt at tildele støtte senere, indebærer det, at den foreliggende

procedure ikke har noget indhold, når man anfægter reglerne og ikke de konkrete tilfælde, de er anvendt i. I henhold til første afsnit i Kommissionens brev til medlemsstaterne ([14]) er en generel støtteforanstaltning kun statsstøtte, når der er tale om, at den lovgivningsmekanisme, der giver mulighed for, at støtten tildeles, er indledt uden andre formaliteter. Bemyndigelsesbestemmelsen kan, da den er abstrakt, ikke betragtes som statsstøtte og dermed gøres til genstand for en vurdering af virkninger for konkurrencen og samhandelen mellem medlemsstaterne.

— Hvad angår opfattelsen af skattelettelsen som en bestemmelse, der tildeler støtten direkte, erindrer Confebask om, at i henhold til punkt 17,19 og 20 i meddelelse 98/C 384/03 kan en foranstaltning være specifik og dermed udgøre statsstøtte, når den udelukkende begunstiger offentlige virksomheder, visse former for virksomheder samt virksomheder i en bestemt region. De foreliggende foranstaltninger har imidlertid ingen af disse specifikke træk, end ikke den områdemæssige specificitet, da de gælder i hele det område, hvor de regionale myndigheder, som har indført dem, har kompetence. Hvad angår specificiteten og tærskelværdierne på 20 mio. ESP i startkapital, 80 mio. ESP i investeringer og ti oprettede arbejdspladser, mener Confebask, at brug af objektive tærskelværdier er almindelig praksis ved anvendelsen af nationale skatteregler og EU-regler. Endvidere påpeger Confebask under henvisning til forskellige domme afsagt af Domstolen og til Kommissionens beslutninger, at man hidtil aldrig har fundet, at brugen af tærskelværdier var lig med specificitet. Tillige erkender Kommissionen selv i punkt 14 i ovennævnte meddelelse, at begunstigelse af bestemte sektorer ikke nødvendigvis er ensbetydende med specificitet.

— Confebask fremfører endvidere, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget i Vizcaya blot er en tilpasning af en foranstaltning fra 1993 (nævnt under bemærkningerne fra de spanske myndigheder), som blev indført af de centrale spanske myndigheder. Det påpeges desuden, at reglerne er de samme med undtagelse af tærskelværdierne. Dermed ophæves virkningen af nedsættelsen af beskatningsgrundlaget i Vizcaya for konkurrencen, idet alle de områder, der grænser op til de baskiske provinser tilbyder skattelettelser for nye virksomheder. Hvis konkurrencevilkårene påvirkes, må det skyldes de centrale spanske myndigheders foranstaltninger, eftersom de kan anvendes på et større antal støttemodtagere. Desuden understreger Confebask, at der findes tilsvarende foranstaltninger i andre medlemsstater, som Kommissionen ikke har indledt procedure over for, og som end ikke er blevet klassificeret som skadelige foranstaltninger af Primarologruppen. I denne forbindelse nævnes det, at der i Frankrig siden 1994 er indrømmet fritagelser og nedsættelser af selskabsskatten for nye virksomheder i en periode på fem år (ti år i nogle områder, og på Korsika er der tale om endnu mere favorable ordninger). I Luxembourg er selskabsskatten nedsat med 25 % i en periode på otte år. I Syditalien gives fritagelse fra skatterne IRPEG og ILOR i ti år. Endelig gives der i Portugal en nedsættelse på 25 % af selskabsskatten i en periode på syv til ti år. Derfor tyder alt på, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget i Vizcaya ikke er en exceptionel ordning og ikke er kendetegnet ved nogen form for specificitet. Der er tværtimod tale om et system, som er udbredt i medlemsstaterne.

d) Betydningen af retssikkerheden: Confebask fremfører, at Kommissionens klassifikation af skattenedsættelsen som ulovlig støtte stiller spørgsmålstegn ved princippperne om berettiget forventning, forbud mod arbitrære beslutninger truffet af institutionerne, retssikkerhed og proportionalitet, idet Kommissionen allerede med sin beslutning i 1993 fandt, at den baskiske skatteordning var forenelig. Under alle omstændigheder kan Kommissionen ændre sin holdning til kommende sager, men ikke til tidligere.

e) Uforeneligheden med fællesmarkedet: Hvis man betragter skatteforanstaltningerne som bemyndigelsesbestemmelse, finder Confebask, at man ikke kan tage stilling til foreneligheden, når støtten ikke gives ved en administrativ beslutning. Proceduren mister sit indhold, da dens karakter indebærer, at den ikke kan anvendes til at afgøre, om støtten er forenelig. Hvis man betragter skatteforanstaltningerne som en bestemmelse, der tildeler støtten direkte, finder Confebask, at Kommissionens og Domstolens praksis kræver, at foranstaltningerne skal være specifikke for en sektor, for at man kan vurdere foreneligheden. Det vil desuden være nødvendigt at fastslå på den ene side, hvor stort det samlede skattetryk for virksomhederne er, og på den anden hvad referenceskattetrykket er. Endelig vil denne problemstilling føre til den absurde konklusion, at ethvert skattetryk, der er lavere end det højeste i samtlige medlemsstater, vil udgøre statsstøtte. Confebask anfægter desuden Kommissionens argument om, at skatteforanstaltningerne er uforenelige, fordi de ikke indeholder bestemmelser, der er specifikke for sektorstøtte, regionalstøtte, støtte til større investeringer m.m., idet skattereglerne ikke kan og ikke bør indeholde denne form for detaljer. Ifølge Domstolen ([15]) bør

([14]) Kommissionens brev til medlemsstaterne af 30.10.1985.

([15]) Domstolens domme af 14. september 1994 i sag C-278/92, C-279/92 og C-280/92, Spanien mod Kommissionen, Sml. 1994 I, s. 4103.

Kommissionen i sine beslutninger konkretisere de negative virkninger for konkurrencen og fastslå den egentlig virkning af de undersøgte foranstaltninger. Man kan ikke fastslå, at foranstaltninger er uforenelige i abstrakte situationer, der skyldes et skattesystem, idet forskellene mellem skattesystemerne i så fald nødvendigvis ville være ensbetydende med støtte. Derfor gentager Confebask, at der ikke er tale om almindelig skattegæld, hvorfra man har trukket skatteforanstaltningerne.

f) Confebask anmoder derfor Kommissionen om at træffe en endelig beslutning om at afslutte proceduren og erklære de omhandlede skatteforanstaltninger for forenelige med fællesskabsretten.

(48) De supplerende bemærkninger fra Confebask, som blev fremsendt den 29. december 2000 og registreret den 3. januar 2001, blev ikke medtaget, da Kommissionen modtog dem efter fristens udløb ([16]). Endvidere påpeger Kommissionen, at Confebask ikke har anmodet om forlængelse af fristen i henhold til artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelse af EF-traktatens artikel 93 ([17]).

Bemærkninger fra den baskiske sammenslutning af økonomer (Colegio Vasco de Economistas — Ekonomilarien Euskal Elkargoa) (herefter benævnt »CVE«) og handelskammeret i Bilbao (Cámara de Comercio, Industria y Navegación de Bilbao — Bilboko Erkataritza Ganbera) (herefter benævnt »CVE-CCB«)

(49) CVE-CCB mener, at skattesystemet i de enkelte baskiske provinser ikke opfylder kravet om specificitet i traktatens artikel 87, stk. 1, når det kun gælder for en del af en medlemsstat. Til støtte herfor fremfører CVE-CCB, at Kommissionens praksis med at fortolke det som specificitet, når skatteforanstaltningen gælder en del af en medlemsstat, kan anvendes, når der findes et enkelt skattesystem. Den er imidlertid ikke relevant, når der findes forskellige skattesystemer i samme medlemsstat. Desuden er den i modsætning til sammenhængen i det spanske skattesystem, som er varieret af natur. De enkelte systemer anvendes eksklusivt i en del af territoriet. Dermed er de enkelte systemer ikke regionale, men det eneste system, der anvendes i det pågældende område. De tab af skatteprovenu, der opstår som følge af visse skatteforanstaltninger, udløser endvidere ikke overførsler fra centralregeringen. De skal derimod kompenseres enten gennem en forøgelse af provenuet fra andre skatter eller gennem en begrænsning af de offentlige udgifter. På den anden side bør det spanske skattesystems særlige indretning ikke føre til en straf ved anvendelsen af fællesskabsretten. Endvidere bør den fordrejning af konkurrencen, der kan opstå som følge af fem skattesystemer, afhjælpes gennem EU-regler for skatteharmonisering.

([16]) Fristen for at fremsætte bemærkninger var på en måned efter offentliggørelsen af opfordringen hertil i EFT den 26.2.2000.
([17]) EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.

(50) CVE-CCB udelukker imidlertid ikke, at de regionale myndigheder som led i deres selvstyre på skatteområdet kan indføre skatteforanstaltninger, der kan falde ind under traktatens artikel 87, stk. 1. CVE-CCB finder, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget ikke falder ind under artikel 87, idet den blot opfylder betingelsen om at skulle ydes ved hjælp af statsmidler. Den fordrejer derimod ikke konkurrencen, idet udbetalingen indebærer, at der er tale om et positivt beskatningsgrundlag. Endvidere kan størrelsen ikke fastslås på forhånd, idet støtten f.eks. ikke ville komme til udbetaling, hvis der ikke var tale om et overskud. Det samme gælder foranstaltningernes eventuelle virkninger for samhandelen. Sådanne virkninger skal konstateres i hvert konkret tilfælde, da truslen om påvirkning ikke er tilstrækkelig. CVE-CCB analyserer desuden, om specificiteten skyldes de tærskelværdier, der er nødvendige for at opnå nedsættelsen af beskatningsgrundlaget, eller de regionale myndigheders skønsbeføjelse ved indrømmelsen af nedsættelsen. CVE-CCB finder, at tærskelværdierne ikke er udtryk for specificitet, idet de er objektive og ikke-diskriminerende. Ved tildelingen af denne skattelettelse er der ikke tale om en skønsbeføjelse, men blot efterprøvning af, at alle betingelserne er opfyldt.

(51) CVE-CCB konkluderer, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget, der er en generel foranstaltning indført som led i de pågældende provinsers kompetence på skatteområdet, ikke er omfattet af traktatens artikel 87.

Bemærkninger fra sammenslutningen af baskiske virksomheder (Círculo de Empresarios Vascos), og fra de baskiske ligningsmænds forening (Asociación Profesional de Asesores Fiscales de la Comunidad del País Vasco) (herefter benævnt »CEV-APCPV«)

(52) Da disse foreninger hver for sig har fremsat bemærkninger, der er meget lig hinanden eller næsten identiske, gælder nedenstående resumé dem begge.

(53) CEV-APCPV anfægter Kommissionens vurdering af, at der er tale om specificitet eller selektivitet i forbindelse med nedsættelsen af beskatningsgrundlaget, fordi virksomheder oprettet inden ikrafttrædelsen af nedsættelsen og allerede eksisterende virksomheder er udelukket, og fordi der er tale om tærskelværdier. Skatteregler gælder altid fra deres ikrafttrædelsesdato, og kun i exceptionelle tilfælde kan de være tilbagevirkende. Da formålet med foranstaltningen er at virke investeringsfremmende, er det logisk, at skattelettelsen er begrænset til nye virksomheder. Hvad tærskelværdierne angår, tyder alt på, at de er objektive, og de bruges i øvrigt ofte på skatteområdet. De regionale myndigheders aftale om anvendelsen af nedsættelsen af beskatningsgrundlaget er efter alt at dømme en forudgående kontrolforanstaltning med henblik på at sikre, at alle vilkår er opfyldt. Når det er efterprøvet, bliver tildelingen automatisk.

(54) Hvad angår påvirkningen af samhandelen, understreger CEV-APCPV, at der bør foretages en individuel vurdering i modsætning til den generelle analyse, Kommissionen foretager. Der kan f.eks. findes støttemodtagere, som kun producerer til de lokale markeder. I så fald ændrer skatteforanstaltningerne ikke samhandelen mellem medlemsstaterne. Det samme gælder foranstaltningernes konkurrencemæssige virkninger. Endvidere kan nedsættelsen af beskatningsgrundlaget for støttemodtagere, hvis aktiviteter udføres på markeder, der endnu ikke er liberaliseret, ikke fordreje konkurrencen. Ydermere kan tabet af skatteprovenu ikke beregnes, hvis man kun betragter en enkelt foranstaltning, som i dette tilfælde nedsættelsen af beskatningsgrundlaget, uden at se på det samlede skattetryk. I denne forbindelse påpeger CEV-APCPV, at det samlede skattetryk i Baskerlandet er højere end i resten af Spanien.

(55) Selv hvis Kommissionen på trods af ovenstående bemærkninger fortsat finder, at der er tale om specificitet i forbindelse med nedsættelsen af beskatningsgrundlaget, mener CEV-APCPV, at det er berettiget af systemets karakter og forvaltning. Til støtte herfor understreger de, at skatteforanstaltningen gælder alle aktører uafhængigt af deres aktiviteter. Desuden er den nødvendig af hensyn til systemets karakter og forvaltning, eftersom det ved vurderingen af, om en foranstaltning er urimelig, er nødvendigt at se den på baggrund af systemet og afgøre, om den skaber et lavere skattetryk. Endvidere stemmer skatteforanstaltningen overens med lighedsprincippet, da nye virksomheder ikke er i samme situation som en eksisterende.

(56) Desuden anmoder CEV-APCPV Kommissionen om at vurdere foranstaltningen på følgende baggrund: der findes lignende foranstaltninger i andre medlemsstater (f.eks. Irland), de centrale spanske myndigheder vedtog i 1993 lignende foranstaltninger, og den pågældende nedsættelse af beskatningsgrundlaget anvendes i stort set hele Spanien. I denne forbindelse påpeger CEV-APCPV, at Kommissionen aldrig har fundet, at disse foranstaltninger faldt ind under EF-traktatens artikel 87. Ydermere anfægter CEV-APCPV, at skatteforanstaltningerne skulle have karakter af driftsstøtte, eftersom driftsstøtte ikke gives til nye virksomheder, men til at holde kunstigt liv i eksisterende. Endvidere finder CEV-APCPV, at Kommissionens mål med at indlede procedure over for nedsættelsen af beskatningsgrundlaget er skatteharmonisering. Derfor anvender den traktatens artikel 87 og 88. Det er årsagen til, at der er tale om misbrug af beføjelser.

(57) På grundlag af ovenstående konkluderer CEV-APCPV, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget ikke falder ind under traktatens artikel 87.

V. VIDERESENDELSE AF DE ØVRIGE INTERESSEREDE PARTERS BEMÆRKNINGER TIL SPANIEN

(58) Ved brev af 18. maj 2000 til Spaniens Faste Repræsentation fremsendte Kommissionen i henhold til artikel 6, stk. 2, i ovennævnte forordning (EF) nr. 659/1999 de omtalte bemærkninger fra tredjepart og opfordrede Spanien til at fremsætte sine bemærkninger senest en måned efter fremsendelsen af brevet. Spanien har ikke fremsat bemærkninger til de øvrige bemærkninger.

VI. VURDERING AF STØTTEN

VII. KARAKTEREN AF STATSSTØTTE

(59) Kommissionen minder om, at anvendelsen af EU-reglerne for statsstøtte ikke berører den skattemæssige karakter af de foreliggende foranstaltninger, eftersom traktatens artikel 87 gælder støtteforanstaltninger »under enhver tænkelig form«. Imidlertid understreger Kommissionen, at for at kunne betegnes som statsstøtte skal foranstaltningerne opfylde alle fire kriterier i artikel 87, som er beskrevet nedenfor.

(60) For det første skal foranstaltningen give modtagerne en fordel, som mindsker de byrder, der normalt tynger deres budget. Denne fordel kan opnås ved på forskellig måde at lette virksomhedens skattebyrde, især ved en hel eller delvis fjernelse af skattebetalingen. Ovennævnte nedsættelse af beskatningsgrundlaget på 99, 75, 50 og 25 % opfylder dette kriterium, idet den giver de støttemodtagende virksomheder en nedsættelse af deres skattebyrde, der svarer til at anvende de nævnte nedsættelser af skatteprocenten. Uden denne nedsættelse af beskatningsgrundlaget skulle støttemodtageren betale skat af 100 % af beskatningsgrundlaget. Nedsættelsen af beskatningsgrundlaget indebærer således en fritagelse fra det almindeligt gældende skattesystem.

(61) For det andet mener Kommissionen, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget indebærer et tab af skatteprovenu og derfor svarer til brug af offentlige midler i form af udgifter. Dette kriterium gælder ligeledes støtte tildelt af regionale eller lokale myndigheder i medlemsstaterne ([18]). Endvidere kan den statslige indgriben foretages såvel gennem skattemæssige dispositioner i form af love eller administrative bestemmelser som gennem skattevæsenets administrative praksis. I denne konkrete sag foretages det statslige indgreb af de regionale myndigheder i Viscaya gennem en lovbestemmelse.

(62) Det argument, der blev fremført i nogle bemærkninger fra tredjemand, om at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget med 99, 75, 50 og 25 % ville indebære et tab af skatteprovenu i forhold til et normalbeløb (fastsat af Kommissionen), er forkert. Det skal understreges, at normalbeløbet stammer fra det pågældende skattesystem og ikke fra en kommissionsbeslutning. Endvidere skal der mindes om, at i henhold til punkt 9, første afsnit og

([18]) Domstolens dom af 14 oktober 1987 i sag C-248/84, Tyskland mod Kommissionen, Sml. 1987, s. 4013.

andet led, i meddelelse 98/C 384/03, skal en foranstaltning for at kunne betragtes som statsstøtte: »for det første … give modtagerne en fordel, som mindsker de byrder, der normalt belaster deres budget. En sådan fordel kan bestå i en reduktion af virksomhedens skattebyrde på forskellig vis, herunder navnlig gennem: (…) en fuldstændig eller delvis reducering af skattebeløbet (fritagelse, skattenedslag)«. Det er tilfældet for skatteydere, som opnår den delvise nedsættelse af beskatningsgrundlaget på 99, 75, 50 og 25 %. Derfor kan bemærkningen afvises.

(63) Foranstaltningen skal for det tredje påvirke konkurrencevilkårene og samhandelen mellem medlemsstaterne. I denne forbindelse skal det påpeges, at i henhold til en rapport ([19]) om den baskiske økonomis eksterne afhængighed i perioden 1990-1995 steg eksporten til andre lande ([20]), ikke blot i absolutte tal, men også forholdsmæssigt, i modsætning til eksporten til resten af Spanien. Det udenlandske marked erstattede dermed delvis markedet i resten af Spanien. Ifølge en anden statistisk rapport om Baskerlandets udenrigshandel ([21]) overstiger »eksportkvoten« (forholdet mellem eksporten og bruttonationalproduktet) for den baskiske økonomi med sine 28,9 % eksportkvoten for Tyskland og de øvrige europæiske lande, der ligger omkring 20 %. Ifølge denne rapport var der et stort overskud på den baskiske handelsbalance i perioden 1993-1998. I 1998 blev der, hver gang man importerede for 100 ESP, eksporteret for 144 ESP. Den baskiske økonomi er altså meget udadrettet med en meget stor eksportkvote. Disse kendetegn ved den baskiske økonomi viser, at virksomhederne udøver økonomiske aktiviteter, der kan indgå i samhandelen mellem medlemsstaterne. Derfor styrker støtten modtagernes stilling i forhold til konkurrenter i samhandelen med andre medlemsstater, hvorved samhandelen påvirkes. Endvidere forbedres virksomhedernes rentabilitet, idet deres nettoresultat forbedres (fortjeneste efter skat). Dermed kan de konkurrere med virksomheder, der ikke har adgang til skattelettelserne.

(64) Eftersom de undersøgte skatteforanstaltninger har generel og abstrakt karakter, påpeger Kommissionen, at undersøgelsen af tildelingen kun kan foretages på dette generelle og abstrakte plan. Det er ikke muligt at konkretisere en tildeling til et konkret marked, en sektor eller et produkt, som det hævdes i bemærkningerne fra tredjemand. Denne holdning er stadfæstet af Domstolens retspraksis ved flere lejligheder ([22]).

(65) Hvad angår bemærkningen om, at Kommissionen burde vurdere virkningerne for samhandelen på baggrund af alle skattesystemerne, erindrer Kommissionen om, at den konkurrencefordrejning, denne procedure efter EF-traktatens artikel 87 og 88 omhandler, skyldes en fritagelsesbestemmelse, der favoriserer bestemte virksomheder (i dette tilfælde nyoprettede) i forhold til andre virksomheder i medlemsstaten, og ikke den mulige konkurrencefordrejning, der skyldes forskelle mellem medlemsstaternes skattesystemer, som ville falde ind under traktatens artikel 93-97.

(66) Hvad angår støttens specifikke karakter, mener Kommissionen, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget er specifik eller selektiv, da den favoriserer bestemte virksomheder. Betingelserne for tildeling af støtten udelukker konkret virksomheder, der er oprettet inden de nævnte regionalloves ikrafttrædelsesdato, virksomheder, hvis investeringer ikke beløber sig til 80 mio. ESP (480 810 EUR), virksomheder, der opretter mindre end ti arbejdspladser, og dem, der har en startkapital på under 20 mio. ESP (120 202 EUR). Kommissionen minder om, at i henhold til den femte rapport om virksomheder i Europa ([23]) var der i 1995 i EU 16 767 000 virksomheder med under ti ansatte eller helt uden ansatte, hvilket udgør 92,89 % ([24]) af det samlede antal. For Spaniens vedkommende var procentsatsen endnu højere, nemlig omkring 95 ([25]). Det er sandsynligt, at disse procentsatser er endnu højere for nye virksomheders vedkommende, eftersom en virksomhed ofte begynder med begrænset personale, der udvides i takt med, at virksomheden konsolideres og kommer rigtigt i gang. Det er tilfældet i Spanien, hvor procentsatsen

([19]) »Baskerlandets eksterne afhængighed i perioden 1990-1995« (La dependencia exterior vasca en el periodo 1990-1995) af Patxi Garrido Espinosa og María Victoria García Olea offentliggjort af den baskiske regerings statistiske kontor, Euskal Estatistika-Erakundea/Instituto Vasco de Estadística (Eustat).

([20]) Udlandseksporten udgjorde 28,5 % af den samlede eksport (inklusive salg til resten af Spanien) i 1990. Fem år senere, altså i 1995, var den på 40,8 %.

([21]) »Statistik over den selvstyrende region Baskerlandets udenrigshandel i 1998« (Estadística de Comercio Exterior para la Comunidad Autónoma de Euskadi en el año 1998) udarbejdet af Eustat.

([22]) Se præmis 48 og 51 i Domstolens dom af 17. juni 1999 i sag C-75/97 (»Maribel«), Belgien mod Kommissionen; præmis 80-82 i Førsteinstansrettens dom af 15. juni 2000 i sag T-298/97, Alzetta, Mauro m.fl. mod Kommissionen; punkt 54 og 55 i generaladvokat Ruiz-Jarabos konklusioner af 17. maj 2001 i sag C-310/99, Den Italienske Republik mod Kommissionen og punkt 31 i generaladvokat Saggio konklusioner af 27. januar 2000 i sag C-156/98, Tyskland mod Kommissionen: »I denne forbindelse er det nødvendigt at bemærke, at for at kunne vurdere en generel støtteordnings virkninger for samhandelen er det tilstrækkeligt, at man efter en forudgående vurdering med rimelighed kan mene, at der kan blive tale om sådanne virkninger. Hvis en virksomheds (eller som i den foreliggende sag et ukendt antal virksomheders) position styrkes af en støtteordning, kan dette forhold i princippet påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne« (uofficiel oversættelse).

([23]) Enterprises in Europa, Fifth Report, Eurostat.

([24]) Udregnet på grundlag af oplysningerne i tabellen på side 31 i rapporten.

([25]) Udregnet på grundlag af oplysningerne i tabellen på side 224 i rapporten.

i 1995 var endnu højere, nemlig omkring 98 ([26]). Derfor er det vigtigste forhold, der træder frem, at et af vilkårene for at komme i betragtning til støtten i sig selv udelukker langt størstedelen af virksomhederne. Endvidere forhindrer den objektive karakter af ovennævnte tærskelværdi ikke, at den er selektiv og udelukker virksomheder, der ikke opfylder kriterierne, hvilket hævdes i nogle af bemærkningerne.

(67) Hvad angår skattevæsenets mulige skønsbeføjelse, konstaterer Kommissionen, at støtten ikke tildeles automatisk. Faktisk behandles ansøgningen først af de regionale myndigheder i Vizcaya, som derefter i givet fald kan vælge at tildele støtten. De spanske myndigheder hævder, at der blot er tale om at efterprøve, om alle betingelser er opfyldt. De forklarer imidlertid ikke, hvorfor denne efterprøvning skal være forudgående, og ikke kan finde sted efterfølgende, som det normalt sker i forbindelse med forvaltning af skatteindtægter.

(68) Hvad angår skatteforanstaltninger i andre medlemsstater i form af nedsættelse af beskatningsgrundlaget, som Kommissionen ikke har betragtet som specifikke, fordi de er rettet mod nye virksomheder, hvilket ifølge nogle af bemærkningerne fra tredjemand skulle ligge til grund for at opfatte skattelettelser for nye virksomheder som legitime, bemærker Kommissionen, at de ordninger, der er nævnt i nogle af bemærkningerne fra tredjemand, adskiller sig fra den foreliggende nedsættelse af beskatningsgrundlaget. Selv hvis nogle ordninger svarede til hinanden, og Kommissionen ikke havde reageret, ville det desuden ikke være begrundet at følge denne fejlagtige fremgangsmåde i den foreliggende sag. I denne forbindelse skal det erindres, at ifølge Domstolens retspraksis er »en medlemsstats manglende overholdelse af en forpligtelse i forbindelse med forbuddet i artikel 92, der i henhold til traktaten hører under dens kompetence, ikke berettiget af, at andre medlemsstater heller ikke overholder forpligtelsen. Virkningerne af forskellige fordrejninger af konkurrencen for samhandelen mellem medlemsstaterne udligner ikke hinanden, men virker derimod kumulativt og skærper de skadelige virkninger for fællesmarkedet« ([27]).

(69) Med hensyn til det spørgsmål, der er rejst i nogle af bemærkningerne fra tredjemand om foranstaltningens karakter af bemyndigelsesbestemmelse eller bestemmelse, der tildeler støtten direkte, påpeger Kommissionen, at bestemmelserne om indførelse af nedsættelsen af beskatningsgrundlaget har karakter af en støtteordning. Som støtte for denne fortolkning behøver man blot at minde om, at i artikel 1, litra d), i forordning (EF) nr. 659/1999 er en støtteordning defineret som »enhver retsakt, på grundlag af hvilken der uden yderligere gennemførelsesforanstaltninger kan ydes individuel støtte til virksomheder, som inden for denne retsakt defineres generelt og abstrakt, og enhver retsakt på grundlag af hvilken støtte, der ikke er knyttet til et specifikt projekt, kan ydes til en eller flere virksomheder, uden at tidsrummet eller beløbet er nærmere fastsat«. Denne karakter af støtteordning berører imidlertid ikke, som det hævdes i nogle af bemærkningerne, om der er tale om en skønsbeføjelse ved gennemførelsen af ordningen. Skønsbeføjelsen ved tildelingen af støtten afhænger af ordningens konkrete karakteristika. Endvidere understreger Kommissionen, at for at afgøre, om der er tale om støtteelementer i en skatteforanstaltning, er det i mangel på andre tegn på specificitet tilstrækkeligt, at skattevæsenet har en vis skønsmargen.

(70) Hvad angår berettigelsen af nedsættelsen af beskatningsgrundlaget under henvisning til skattesystemets karakter eller forvaltning, understreger Kommissionen, at det drejer sig om at afgøre, om de pågældende skatteforanstaltninger stemmer overens med målsætningerne for selve skattesystemet, eller om de tværtimod skal opfylde andre målsætninger, herunder målsætninger, som er legitime, men skattesystemet uvedkommende. Det er op til den pågældende medlemsstat at fastslå, hvilken intern logik i skattesystemet de pågældende skatteforanstaltninger følger ([28]). I dette tilfælde påpeger de spanske myndigheder, at foranstaltningernes overensstemmelse med skattesystemets interne logik skyldes deres objektive og horisontale karakter. Imidlertid beviser foranstaltningens objektive og horisontale karakter ikke, at den stemmer overens med skattesystemets interne logik. Denne karakter er ikke tilstrækkelig til at begrunde, at foranstaltningen stemmer overens med det overordnede mål med ethvert skattesystem, nemlig at inddrive de midler, der skal finansiere statens udgifter, eller med de principper om lighed og progressivitet, der kendetegner det spanske skattesystem ([29]).

(71) De spanske myndigheder oplyser i deres bemærkninger, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget har til formål at tilskynde til investeringer, hvorved den svarer til målsætningerne for den baskiske regerings industripolitik. I et dokument fra den baskiske regering med titlen Industripolitik Generel ramme for aktiviteterne 1996-1999 (Política Industrial. Marco General de Actividades 1996-1999) hedder det: »[…] skattepolitikken er uundværlig for at styrke den økonomiske udvikling og samtidig favorisere industriprojekter, der satser på at udvikle industrien i [Basker]landet« [side 131], og i kapitlet Skattepolitiske instrumenter hedder det: »[…] det skattemæssige selvstyre [for Baskerlandet] kan også føre til søgning efter fantasifulde »skræddersyede« skatteordninger, f.eks. i forbindelse med prioriterede projekter eller endog skattemæssige incitamenter for store virksomheder« [side 133]. Nedsættelsen af beskatningsgrundlaget indgår altså i en industripolitik, hvis målsætninger ikke er uløseligt forbundet med skattesystemerne.

([26]) Udregnet på grundlag af oplysningerne i tabellen på side 73 i rapporten.

([27]) Se præmis 24 i Domstolens dom af 22. marts 1977 i sag C-78/76, Steinike & Weinlig mod Forbundsrepublikken Tyskland. I præmis 45 i domstolens dom af 24. marts 1993 i sag C-313/90, Comité International de la rayonne et des fibres synthétiques m.fl. mod Kommissionen, hedder det endvidere, at hverken ligebehandlingsprincippet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan bruges som begrundelse for gentagelse af en forkert fortolkning af en retsakt.

([28]) Se generaladvokat Ruiz-Jarabos konklusioner i sag C-6/97, som nævnt ovenfor.

([29]) Artikel 31 i den spanske forfatning.

(72) Kommissionen konstaterer altså, som de spanske myndigheder oplyser, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget vedrører en målsætning for den økonomiske politik, som ikke er uløseligt forbundet med skattesystemet. Nedsættelsen er altså ikke begrundet af systemets karakter eller forvaltning.

(73) Hvad angår det argument, der er fremført i nogle bemærkninger fra tredjemand om et højere skattetryk i Baskerlandet, gentager Kommissionen, at det ikke er relevant for den konkrete sag, eftersom proceduren blev indledt over for en specifik foranstaltning og ikke over for hele skattesystemet i hver af de tre baskiske provinser.

(74) Det kan konkluderes, at Kommissionen finder, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget udgør statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87, stk. 1, og EØS-aftalen artikel 61, stk. 1, idet der er tale om støtte, som ydes af staten ved hjælp af statsmidler, som begunstiger visse virksomheder, fordrejer konkurrencen og påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

VIII. DEN ULOVLIGE KARAKTER AF NEDSÆTTELSEN AF BESKATNINGSGRUNDLAGET

(75) Da ordningen ikke omfatter et tilsagn fra de spanske myndigheders side om at tildele støtten under overholdelse af betingelserne for de minimis-støtte ([30]), finder Kommissionen at støtten ikke kan betragtes som de minimis-støtte. I denne forbindelse skal det understreges, at de spanske myndigheder på intet tidspunkt under proceduren har hævdet, at støtten helt eller delvis havde karakter af de minimis-støtte. Desuden overholder støtten ikke kravene til de minimis-støtte, især ikke fordi der ikke er nogen garanti for, at den ikke vil overskride loftet på 100 000 EUR. Støtten har heller ikke karakter af eksisterende støtte, da den ikke opfylder kriterierne i artikel 1, litra b) i forordning (EF) nr. 659/1999.

(76) Kommissionen gør opmærksom på, at statsstøtte, der ikke er omfattet af de minimis-reglen, skal anmeldes på forhånd, som det fremgår af EF-traktatens artikel 88, stk. 3, og EØS-aftalens artikel 62, stk. 3. De spanske myndigheder har imidlertid ikke overholdt denne forpligtelse, hvorfor Kommissionen finder, at støtten bør betragtes som ulovlig. Kommissionen beklager, at de spanske myndigheder ikke har opfyldt deres forpligtelse til at anmelde støtten på forhånd.

(77) Det argument, der er anført i nogle bemærkninger fra tredjemand, om at der skulle være tale om en overtrædelse af den berettigede forventning og krænkelse af retssikkerheden, føler Kommissionen sig forpligtet til at afvise, eftersom ordningen for det første ikke har karakter af eksisterende støtte, og for det andet fordi Kommissionen, da ordningen ikke er anmeldt i henhold til traktatens artikel 88, stk. 3, ikke har kunnet tage stilling til, om den er forenelig med fællesmarkedet. Derfor kan støttemodtagerne ikke påberåbe sig tilsidesættelse af berettiget forventning eller retssikkerhed i forbindelse med statsstøtte i form af nedsættelse af beskatningsgrundlaget. I denne forbindelse skal der erindres om, at »efter fast praksis står adgangen til at påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning åben for enhver i forbindelse med begrundede forventninger, som en fællesskabsinstitution har givet anledning til (…). Omvendt kan ingen påberåbe sig tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, såfremt administrationen ikke har afgivet præcise løfter« ([31]). Derfor kan man afvise påberåbelsen af tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning eller retssikkerheden i den foreliggende sag. Kommissionen minder i øvrigt om, at den i sin beslutning 93/337/EØF ([32]) betegnede nogle skattegodtgørelser, der blev indført af provinserne Álava, Guipúzcoa og Vizcaya i 1988, som statsstøtte.

IX. VURDERING AF FORENELIGHEDEN MED FÆLLESMARKEDET

(78) Kommissionen gentager foreløbig, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget har karakter af en støtteordning. Da en støtteordning er kendetegnet ved at være generel og abstrakt, ved Kommissionen ikke, hvilke typer virksomheder der har været eller vil blive støttemodtagere. Den kan derfor ikke vurdere virkningerne for netop disse virksomheders konkurrenceevne. I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at konstatere, at potentielle støttemodtagere kan modtage støtte, der ikke er forenelig med de direktiver, retningslinjer og rammebestemmelser, der gælder på dette område. Endvidere understreger Kommissionen, at den i sin beslutning om at indlede proceduren anmodede om alle relevante oplysninger om støtten og de særlige forhold for hver enkelt støttemodtager. De spanske myndigheder har imidlertid overhovedet ikke fremlagt sådanne oplysninger. Derfor virker det selvmodsigende at bebrejde Kommissionen, at dens vurdering ikke er tilstrækkeligt detaljeret, som nogle iagttagere gør, når de samtidig undlader at udlevere de ønskede detaljerede oplysninger.

(79) Da den pågældende ordning kun gælder NUTS ([33]) III-området Vizcaya, skal det undersøges, om støtte til dette område kan komme i betragtning til de regionale undtagelser i artikel 87, stk. 3, litra a) eller c). Hvad angår muligheden for, at Vizcaya opfylder kravene, minder Kommissionen om, at provinsen aldrig har været berettiget til undtagelsen i artikel 87, stk. 3, litra a), idet BNP

([30]) Resultatet af vurderingen af støtten er det samme, uanset om man tager udgangspunkt i Kommissionens meddelelse om de minimis-støtteordninger (EFT C 68 af 6.3.1996) eller Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30).

([31]) Præmis 300 i Førsteinstansrettens dom af 15. december 1999 i de forende sager T-132/96 og T-143/96, Freistaat Sachsen m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1999, Sml. 1999 II, s. 3663.

([32]) EFT L 134 af 3.6.1993, s. 25.

([33]) Nomenklaturen for statistiske regionale enheder.

pr. indbygger ([34]) i NUTS II-området Baskerlandet, som den er en del af, altid har ligget over 75 % af EU-gennemsnittet. I henhold til de regionale retningslinjer ([35]) er vilkårene for anvendelse af undtagelsen i traktatens artikel 87, stk. 3, litra a), kun opfyldt, når NUTS II-regionen har et BNP pr. indbygger, der ikke overstiger 75 % af EU-gennemsnittet.

(80) Hvad angår støttens mulighed for at komme i betragtning til en undtagelse i medfør af artikel 87, stk. 3, litra c), minder Kommissionen om, at den ved sin beslutning af 26. juli 1995 om ændring af regionalstøttekortet over Spanien ([36]), i henhold til proceduren i traktatens artikel 88, stk. 1, foreslog de spanske myndigheder at ændre kortet, så at hele Vizcaya derefter skulle betragtes som et område, hvor al støtte til regional udvikling kunne betragtes som forenelig med fællesmarkedet i medfør af undtagelsen i artikel 87, stk. 3, litra c). Ved brev af 26. september 1995 fra Spaniens permanente repræsentation accepterede de spanske myndigheder det nævnte forslag. Det nye kort trådte i kraft på denne dato og gjaldt indtil den 31. december 1999. Hvad angår den efterfølgende periode, minder Kommissionen om, at den ved sin beslutning af 11. april 2000 godkendte det spanske regionalstøttekort for perioden 2000-2006. Ifølge dette kort er provinsen Vizcaya et af de områder, hvor støtte til den regionale udvikling kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet i medfør af undtagelsen i traktatens artikel 87, stk. 3, litra c).

(81) Statsstøtten i form af nedsættelse af beskatningsgrundlaget skal fremme oprettelsen af nye virksomheder i Vizcaya på betingelse af, at det oprindelige investeringsbeløb og antallet af oprettede arbejdspladser overstiger en bestemt tærskelværdi. Imidlertid har den pågældende skatteforanstaltning på trods af opfyldelsen af kravet om denne mindsteinvestering og oprettelse af et vist antal arbejdspladser ikke karakter af investerings- eller beskæftigelsesstøtte. Udgangspunktet for støtten er faktisk hverken investeringsbeløbet, antallet af arbejdspladser eller de dertil hørende lønomkostninger, men beskatningsgrundlaget. Endvidere udbetales støtten ikke indtil en vis grænse, der er relateret til en procentsats af investeringsbeløbet, antallet af arbejdspladser eller de dertil hørende lønomkostninger, men til en grænse, der er udtrykt i procent af beskatningsgrundlaget. I denne forbindelse minder Kommissionen om, at det i bilag I til retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte 98/C 74/06 hedder, at »Den skattemæssige støtte kan betragtes som støtte i forbindelse med investeringen, når støtten har investeringen som beregningsgrundlag. Enhver skattemæssig støtte kan desuden indgå i denne kategori, hvis den betales op til et loft udtrykt i procent af investeringen«. Derfor kan skattemæssig støtte, der som i det foreliggende tilfælde ikke opfylder disse kriterier, ikke have karakter af investeringsstøtte.

(82) Da støtten derimod delvis fjerner støttemodtagernes skat af deres overskud, har den karakter af driftsstøtte. Selskabsskatten er en udgift, som de pågældende virksomheder er forpligtet til at betale regelmæssigt som led i deres løbende drift. Den pågældende skattemæssige støtte skal derfor undersøges i lyset af de undtagelser, der måtte gælde for driftsstøtte.

(83) Kommissionen minder i denne forbindelse om, at i henhold til ovennævnte retningslinjer 98/C 74/06 er regionalstøtte, der har karakter af driftsstøtte, i princippet forbudt. Den kan dog tillades i exceptionelle tilfælde i områder, der er omfattet af artikel 87, stk. 3, litra a), når visse betingelser, der er anført i punkt 4.15 til 4.17 i ovennævnte retningslinjer, er opfyldt, eller i regioner i EU's yderste periferi eller områder med lav befolkningstæthed, når der er tale om at kompensere for supplerende transportomkostninger. NUTS III-området Vizcaya er imidlertid ikke støtteberettiget efter artikel 87, stk. 3, litra a), og desuden opfylder tildelingen af driftsstøtte ikke ovennævnte betingelser. Endvidere er NUTS III-området Vizcaya ikke nogen region i den yderste periferi ([37]) eller en tyndtbefolket region ([38]). Derfor er de elementer af driftsstøtte, der indgår i nedsættelsen af beskatningsgrundlaget, forbudt, især fordi de ikke gives til en region, der er omfattet af undtagelsen i traktatens artikel 87, stk. 3, litra a), eller en region i den yderste periferi eller en tyndtbefolket region. I den foreliggende sag er støtten dermed uforenelig.

(84) Kommissionen finder således, at den pågældende skattemæssige støtteordning ikke kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet i medfør af de regionale undtagelser i artikel 87, stk. 3, litra a) og c), idet den ikke er i overensstemmelse med retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte.

(85) Ud over anvendelsen af undtagelsen af hensyn til udviklingen af visse erhvervsgrene i henhold til traktatens artikel 87, stk. 3, litra c), skal det undersøges, om undtagelsen kan anvendes til andre formål. Man kan konstatere, at nedsættelsen af beskatningsgrundlaget ikke har til formål at fremme udviklingen af en erhvervsgren i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c), især foranstaltninger for små og mellemstore virksomheder, forskning og udvikling, miljøbeskyttelse, beskæftigelsesfremme eller uddannelse i overensstemmelse med EU-reglerne. Derfor kan støtten ikke komme i betragtning til en undtagelse

([34]) Bruttonationalprodukt pr. indbygger udtrykt i købekraftstandarder (KKS).

([35]) Henvisningerne til regionalstøttereglerne nedenfor er begrænset til retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte (98/C 74/06). Under alle omstændigheder ville resultatet af være det samme, hvis man tog udgangspunkt i de tidligere regler. Se punkt 3.5 i retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte 98/C 74/06.

([36]) Se meddelelse i EFT C 25 af 31.1.1996, s. 3.

([37]) Det er ikke opført på listen over regioner i den yderste periferi i traktatens artikel 299.

([38]) Se punkt 3.14 i retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte (98/C 74/06).

med henblik på at fremme udviklingen af visse erhvervsgrene i henhold til artikel 87, stk. 3, litra c), i overensstemmelse med de nævnte målsætninger.

(86) Da der ikke er tale om sektorale begrænsninger, kan nedsættelsen af beskatningsgrundlaget uden begrænsninger indrømmes enhver virksomhed i en følsom sektor, der er underlagt specifikke EU-regler, som dem, der gælder for aktiviteter i forbindelse med produktion, forarbejdning og markedsføring af landbrugsprodukter i bilag I til traktaten, samt for fiskeriet, kulindustrien, stålindustrien, transportsektoren, skibsbygningsindustrien, kunstfiberindustrien og automobilindustrien ([39]). Derfor finder Kommissionen, at den skattemæssige støtte i form af en nedsættelse af beskatningsgrundlaget ikke overholder disse sektorale regler. I den konkrete sag opfylder nedsættelsen af beskatningsgrundlaget ikke betingelsen om ikke at fremme ny produktionskapacitet for ikke at forværre de problemer med overkapacitet, der traditionelt plager disse sektorer. Når støttemodtageren tilhører en af ovennævnte sektorer, finder Kommissionen, at støtten er uforenelig med fællesmarkedet og ikke kan opnå en undtagelse i medfør af artikel 87, stk. 3, litra c), med henblik på at fremme visse erhvervsgrene, da den ikke er omfattet af ovennævnte sektorale regler.

(87) Støtten kan hverken komme i betragtning til undtagelserne i medfør af traktatens artikel 87, stk. 3, litra a) og c), eller andre undtagelser i medfør af artikel 87, stk. 2 og 3. Støtten kan ikke betragtes som støtte af social karakter i henhold til artikel 87, stk. 3, litra a), og der er ikke tale om støtte, der skal råde bod på skader, der er forårsaget af naturkatastrofer eller af andre usædvanlige begivenheder, jf. artikel 87, stk. 3, litra b). Støtten skal heller ikke fremme virkeliggørelsen af et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi, som omtales i artikel 87, stk. 3, litra b). Endelig kan den ikke falde ind under undtagelsen i artikel 87, stk. 3, litra d), da den ikke skal fremme kulturen eller bevarelsen af kulturarven. Støtten er derfor uforenelig med fællesmarkedet.

(88) Da nedsættelsen af beskatningsgrundlaget omfatter flere regnskabsår, kan der stadig være en del af skattelettelsen, som endnu ikke er udbetalt, når der er tale om ulovlig og uforenelig støtte. Derfor bør de spanske myndigheder standse udbetalingen af en eventuel saldo som følge af nedsættelsen af beskatningsgrundlaget for resterende støttemodtagere.

(89) Hvad angår den allerede udbetalte støtte, skal det erindres, at i henhold til ovennævnte argumenter kan støttemodtagerne ikke påberåbe sig generelle fællesskabsretlige principper som princippet om berettiget forventning eller retssikkerhed. Derfor er der intet i vejen for at anvende artikel 14, stk. 1, i forordning (EF) nr. 659/1999, hvori det hedder: »i negative beslutninger om ulovlig støtte bestemmer Kommissionen, at den pågældende medlemsstat skal træffe alle nødvendige foranstaltninger til at kræve støtten tilbagebetalt fra støttemodtageren«. Derfor bør de spanske myndigheder i denne sag træffe alle de nødvendige foranstaltninger for at genindrive den støtte, der allerede er udbetalt, for at genoprette den økonomiske situation, støttemodtagerne ville have befundet sig i uden den ulovlige tildeling af støtten. Tilbagebetalingen af støtten skal ske efter de procedurer og bestemmelser, der er fastsat i spansk lov, og omfatte alle forfaldne renter beregnet fra den dato, hvor støtten blev tildelt, til den faktiske tilbagebetalingsdato på grundlag af den referencerentesats, der blev brugt på denne dato til at beregne nettosubsventionsækvivalenten for regionalstøtte i Spanien ([40]).

(90) Denne beslutning omhandler ordningen og skal efterkommes øjeblikkeligt, blandt andet skal enhver individuel støtte, der er tildelt under ordningen, tilbagebetales. Kommissionen minder ligeledes om, at denne beslutning ikke udelukker, at individuelle støttetildelinger kan betragtes helt eller delvis som forenelige med fællesmarkedet i kraft af deres egne karakteristika, enten i kraft af en tidligere kommissionsbeslutning eller en gruppefritagelsesforordning.

X. **KONKLUSIONER**

(91) På baggrund af ovenstående konkluderer Kommissionen:

— at Spanien ulovligt har foretaget en nedsættelse af beskatningsgrundlaget i forbindelse med investeringer i Vizcaya i strid med traktatens artikel 88, stk. 3

— at denne nedsættelse af beskatningsgrundlaget er uforenelig med fællesmarkedet

— at de spanske myndigheder skal indstille udbetalingen af en eventuel støttesaldo, som nogle støttemodtagere kan have til gode; de spanske myndigheder skal træffe alle nødvendige forholdsregler for, at den uforenelige støtte, der allerede er udbetalt, tilbagebetales for at genoprette den økonomiske situation, støttemodtageren ville have befundet sig i uden den ulovlige støtte —

([39]) De nugældende sektorale regler kan findes i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* eller på Generaldirektoratet for Konkurrences websted http://europa.eu.int/comm/competition/state_aid/legislation/.

([40]) Kommissionens brev til medlemsstaterne af 29.3.1977. Se også Domstolens dom af 21. marts 1990 i sag 142/87, Belgien mod Kommissionen, Sml.1990 I, s. 950.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den statsstøtte i form af en nedsættelse af beskatningsgrundlaget, som Spanien ulovligt tildelte provinsen Territorio Histórico de Vizcaya i strid med traktatens artikel 88, stk. 3, ved artikel 26 i Norma Foral (regionallov) nr. 3 af 26. juni 1996, er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

Spanien afskaffer den støtteordning, der er omhandlet i artikel 1, hvis den fortsat har virkninger.

Artikel 3

1. Spanien træffer alle nødvendige forholdsregler for, at støttemodtagerne tilbagebetaler den støtte, der er omhandlet i artikel 1, og som er tildelt ulovligt.

Spanien indstiller al udbetaling af udestående støtte.

2. Tilbagesøgningen skal ske uophørligt og i overensstemmelse med national lovgivning, hvis denne giver mulighed for at efterkomme beslutningen hurtigt og effektivt. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, den blev udbetalt til støttemodtagerne, og indtil den er blevet tilbagebetalt. Renterne beregnes på basis af den referencesats, der anvendes til at beregne subventionsækvivalenten for regionalstøtte.

Artikel 4

Spanien underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Spanien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. juli 2001.

På Kommissionens vegne

Mario MONTI

Medlem af Kommissionen